

Kurta Mihály

MÚZEUMANDRAGÓGIA, A JÖVŐ PROFESSZIÓJA

Kedves Kollégák!

Ismert tény, hogy az I. Országos Múzeumandragógiai Konferenciát Széphalomban, az új Magyar Nyelv Múzeumában rendeztük 2009-ben. Célunk volt, hogy a magyar szellemi életben hálózatosodva, a magyar főiskolákkal, egyetemekkel együttműködve, egy olyan paradigmaváltást generáljunk, amelynek realizálásával elérhetjük azt, hogy egy modernebb, innovatívabb, hatékonyabb szellemi, kulturális, múzeumi rendszer (is) működjön Magyarországon, betagozódva az európai, globális szellemi/kulturális/civilizációs erőterbe. Fókuszunk horizontját nyitottuk a klasszikus pedagógia/ múzeumpedagógia mellett az antropagógiára/andragógiára, múzeumandragógiára/múzeumgerontagógiára egyaránt. A huszadik század végén, a huszonegyedik század elején ugyanis - különös tekintettel a szakandragógiákra, így a múzeumandragógiára is érvényesen - igazán nem volt publikált elmélet, gyakorlat, módszertan, didaktika sem.

Szakmai Műhelyünkben, a TIMPNET-ben (Tiszáninneri Múzeumi Kultúráközvetítők Programhálózata) aminek vezetője Dr. Kriston Vízi József volt, "teljes gőzerővel" zajlott a "Programalkotó Munka". A Múzeumpedagógiai Műhelyvezető Dr. Veres Gábor, a Múzeumandragógiai/Múzeumgerontagógiai Műhelyvezető Kurta Mihály, míg a Múzeumi Kommunikáció Műhelyvezető Némedi Varga Zoltán volt.

Szakértőink segítették a munkát a múzeumi világból: Dr. Víg Annamária, Káldy Mária, Dr. habil. Vásárhelyi Tamás, Pató Mária, Miszné Korenchy Anikó. Szakértők segítették a munkát a főiskolai/egyetemi világból is: Dr. habil Szabó József, Dr. Koltai Zsuzsa, Dr. Juhász Erika, Dr. habil Németh Balázs.

Szakmai támogatónk és konferenciáink főszervezője a Pulszky Társaság - Magyar Múzeumi Egyesület és annak Múzeumandragógiai Tagozata volt, Dr. Deme Péter egykori, majd Dr. Bereczki Ibolya, jelenkori elnökünk vezetésével.

Kutatási elköteleződéseink, szellemi vállalkozásaink az antropagógiai (általános embernevelés tudomány) és a múzeumi tudományok vizsgálatára fókuszáltak, kiemelt kérdésként kezelve a felnőttképzést, felnőttoktatást, felnőttnevelést, megértve, egyetértve azzal, hogy az új nevelésfilozófia, a lifelong learning paradigma (LLL = élethosszon át tartó tanulás) az oktatás terminológiát le/felváltva a tanulást/felnőtt-tanulást priorizálja.

Az antropagógia tudományon belül pedig a pedagógiát gyermeknevelésként, az andragógiát felnőttnevelésként, a gerontagógiát idős/szépkor neveléseként fogadtuk el, tudva azt is, hogy milyen heves neveléstudományi, diszciplináris viták zajlottak/zajlanak a témában. A vitát egyes neveléstudományi szakágak jelen korunkban is tovább generálják, fenntartják a pedagógia-központú álláspontot.

Az andragógia diszciplína természetesen gazdagabb teóriával, praxissal, metodológiával, didaktikával rendelkezik, mint a szakandragógiák, közöttük is a múzeumandragógia, de mégis már van tudományos, gyakorlati bizonyító ereje annak a szakmai ténynek, hogy az andragógia, és a múzeumandragógia is reziliens a magyar kulturális élet keretein belül is, hiszen köztudott, hogy a viták ellenére konferenciáink nemzetközi rendezvényekké

szélesedtek, és a jelen kötet apropóját adó esemény is már a X. Országos és VI. Nemzetközi Múzeumandragógiai Konferencia volt Magyarországon.

Örömmel jelentem be, hogy a viták ellenére lett és van tudománygyarapítóink által alkotott koherens elmélete, gyakorlata, módszertana, didaktikája is a múzeumandragógia diszciplínának. Ma már széles körben ismert és elismert a múzeumandragógia, társadalomelméleti hitelessége pedig egyre markánsabb módon manifesztálódik.

Mégis! A tudományos etikusságot (is) betartva, figyelemmel arra, hogy a diszciplináris viták nem zárultak le, sőt, érdekezérelt politikafilozófiai teóriák is megjelentek, amelyek jelentékteleníteni akarják a múzeumandragógiát, az alábbi választ adjuk: méréseinkre, kutatásainkra, vizsgálatainkra hivatkozva vizionálhatjuk, hogy a múzeumandragógia, bár ma már bizonyítottan is reziliens, mégis- szerényen - azt mondhatjuk a viták miatt, hogy releváns fejlődési dinamikáját tekintve, a múzeumandragógia a jövő professziója lehet.

A gyorsan, szélesebben fejlődő világunk, amely tömegesen helyezi a jelenből a múltba az objektivációt, a termelt tárgyakat, a szellemi javakat, eszünkbe juttatja a jelenzsugorodás filozófiáját, amely ismert tétel szerint zsugorodik jelenünk, bővül múltunk. Megértéséhez megkerülhetetlen kérdést jelent, nem csak a formális, gyermek/ fiatal felnőttek képzése, hanem az informális, non-formális felnőttképzés, felnőttoktatás, felnőttnevelés, felnőtt-tanulás, a permanens művelődés, az LLL szükségszerűsége.

Miért állítjuk, hogy az andragógia, a múzeumandragógia, a szakandragógiák a „Jövő Professziói”?

A világban eszkalálódó válság ugyanis - háború, migráció, éhezés, a korlátozott mennyiségű ivóvíz, népesség növekedése, a vallási, civilizációs, közösségi, kulturális, etnokulturális konfliktusok - kizárólag a felnőttek tanulása által számolható fel, amely folyamatban a múzeumok is megkerülhetetlen intézménnyé válnak. A dekanonizált világ, az érdeket az érték elé helyezi, ennek is következménye a kialakult világválság. Víziónk szerint a felnőttek filantróp nevelése által, a felnőttek tanításának révén felszámolható a válság.

A múzeumandragógia mozgalom mission statementje maga a diszciplína is: nem csak a múzeumi felnőttképzésről, felnőttoktatásról, felnőttnevelésről, felnőtt-tanulásról, a tudásátadásról, kultúra- és örökségközvetítésről szól, hanem az „Ember Szellemi Talapzatának” támogatásáról is, ami miatt emberiségetikai, morálfilozófiai igényességgel kell animálnunk az egyes ember, a közösség igazságkereső akaratának érvényesülését is.

A Pulszky Társaság - Magyar Múzeumi Egyesület Múzeumandragógia Tagozatának első, egykori alapító tagozatvezetőjeként e gondolat jegyében köszöntöm a kötet szerzőit, azokat a múzeumandragógia tudománygyarapítókat, akik a Tudásmenedzsment folyóirat különszámában publikálják Miskolcon elhangzott konferencia-előadásuk tanulmányá érlelt változatát, valamint valamennyi, a felnőttek múzeumi tanulása iránt érdeklődő olvasót.